

Sygn. akt V CSK 122/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa H.K.

przeciwko J.J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 września 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 23 września 2016 r., sygn. akt V ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) przyznaje adw. M.O. ze Skarbu Państwa - Sądowi Apelacyjnego w (...) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług.

UZASADNIENIE

Powód H.K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 września 2016 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości

lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącego, w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wymagające oceny, czy w przypadku stwierdzenia, że doszło do naruszenia godności, jako dobra osobistego związanego ze sferą wewnętrznych przeżyć jednostki, poprzez wypowiadanie fałszywych oskarżeń, można odstąpić od zasądzania zadośćuczynienia, mimo iż z takim naruszeniem wiąże się dla podmiotu,

którego dobro osobiste zostało naruszone, szereg nieprzyjemności, takich jak choćby podejmowane przez organy ścigania czynności sprawdzające.

Skarżący przedstawił uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ale zaprezentowana w nim argumentacja nie przemawia za możliwością wystąpienia rozbieżnych ocen wskazanego problemu prawnego. Sąd Apelacyjny wyczerpująco przedstawił przyczyny, dla których odmówił zasądzenia zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych, uwzględniając rozmiar i intensywność doznanej krzywdy oraz stopień i rozmiar ujemnych następstw naruszenia dóbr osobistych. Przepis art. 448 k.c. przewiduje uprawnienie, a nie obowiązek sądu zasądzenia kwoty tytułem zadośćuczynienia; ustawodawca posłużył się sformułowaniem „może”. Nie każde naruszenie dóbr osobistych rodzi prawo do żądania zadośćuczynienia na podstawie tego przepisu, a Sąd Apelacyjny nie przekroczył granic swobodnego uznania sędziowskiego, w szczególności przy ocenie rozmiaru krzywdy.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej orzeczono na podstawie § 8 pkt 6 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 oraz § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, Dz. U. z 2016 r., poz. 1714.